

Rijk ontbeert inzicht in besteding GLB-cofinanciering

Zo goed de jaarlijkse directe landbouwsubsidies aan agrarische bedrijven in beeld zijn, zo schimmig zijn de zaken als het gaat om de cofinancieringsgelden. Hierbij gaat het om subsidies uit de zogenoemde tweede pijler van het Europese landbouwbeleid. Ooit waren die bedoeld voor plattelandsontwikkeling, maar ze worden steeds breder ingezet in het landelijk gebied.

Voorwaarde voor het ontvangen van dergelijke subsidies is dat nationale overheden een deel meebetalen. Vanouds gold de duidelijke voorwaarde: 50% nationaal geld tegenover eenzelfde percentage Europees geld, maar gaandeweg kwamen er steeds meer regelingen, met eigen percentages cofinanciering. Soms is 57% nationaal geld nodig, soms meer of ook minder.

INZICHT IN SUBSIDIES

Een vraag van Staf aan het ministerie van LNV en dienst RVO om een overzicht van alle individuele subsidietoekenningen van GLB-steun met cofinanciering bleef in eerste instantie lang liggen. Toen de vraag werd omgezet in een Woorverzoek, kwam de reactie dat het niet mogelijk is om het gevraagde overzicht te leveren. RVO kent alleen de totaalbedragen aan steun die zijn uitgekeerd, zo was de reactie. Zelfs het totaal aan cofinanciering per jaar is niet zomaar te vinden.

Vanzelf riep dit bij Staf nieuwe vragen op, want hoe zit dat dan

met de verantwoording richting de Europese Commissie en de Europese Rekenkamer? Want vooral de laatste wil precies weten of de goede bedragen zijn uitgekeerd en of het geld juist is besteed. Van dat soort zorgen liggen RVO en het ministerie echter niet wakker, zo werd gezegd, want zo diep zou de Rekenkamer niet kijken.

GLB-GELD NAAR ANDERE DOELEN

Staf stelde de vragen omdat de indruk bestaat dat de laatste jaren steeds meer GLB-gelden naar niet-primair landbouwdoelen gaan – wat ook de bedoeling is – maar dat het zicht op deze geldstromen eveneens diffuser wordt. Er zijn wel steeds meer subsidieregelingen gekomen om de cofinancieringsgelden aan te boren, zowel landelijk als provinciaal, maar de verantwoording lijkt geen gelijke pas te houden. Dat wordt dus alvast bevestigd.

Niet dat alles onduidelijk is: er gaat meer geld naar agrarisch natuurbeheer, door boeren en anderen. Daarnaast krijgen ook waterschappen subsidie, voor aanleg van meer natuurlijke oevers, water-

berging, voor aankoop van gronden en zelfs voor waterkunstwerken. Terreinbeheerders en provinciale landschappen profiteren eveneens volop mee, bijvoorbeeld voor 'bosrevitalisatie'. Dit soort einddoelen staat evenwel vaak pas omschreven in heel specifieke subsidiebesluiten. De algemene noemer heet dan bijvoorbeeld 'niet-productieve subsidie'. ■